

I

Och jag ser mig stå och se på bilden med de två strecken, ett lila och ett brunt, som korsar varann på mitten, en avlång bild, och jag ser att jag har målat strecken långsamt och med tjock oljefärg, och den har runnit, och där den bruna och den lila linjen korsar varann blandar sig färgen vackert och rinner neråt och jag tänker att detta är inte nån bild, men samtidigt är bilden som den ska vara, den är färdig, det är inget mer som ska göras med den, tänker jag och jag måste få bort bilden, jag vill inte längre ha den stående där på staffliet, jag vill inte se mera på den, tänker jag och jag tänker att idag är det måndag och jag tänker att jag måste ställa bort bilden till de andra målningarna jag arbetar med, men som jag inte är färdig med än, de som står med blindramen utåt där mellan dörren till kammaren och dörren till farstun, under knaggen där den bruna axelväska av läder hänger, den som jag har skissblock och pennor i, och så ser

jag på de två travarna med färdiga bilder som står stödda mot väggen intill köksdörren, jag har redan bortemot tioalet större målningar färdiga, och så fyra fem små, nånting sånt, allt som allt är det fjorton bilder, och de står i varsin stapel bredvid varann där intill köksdörren, för det är inte så långt kvar tills jag ska ha utställning, de flesta bilderna är mer eller mindre kvadratiska, som man säger, tänker jag, men ibland målar jag också bilder som är långsmala och bilden med de två strecken som korsar varann är rektangulär, som man säger, men den bilden vill jag inte ha med på den nästa utställningen jag ska ha, för jag gillar egentligen inte alls bilden, och kanske är det inte nån målning överhuvud taget, bara två streck, eller kanske vill jag ha den själv och inte sälja den? för det finns bilder som jag vill ha själv och inte vill sälja, och denna är kanske en av dem trots att jag ogillar målningen? ja även om den kanske måste sägas vara en misslyckad bild så vill jag kanske ta vara på den och ha den själv? och inte vet jag varför jag vill ha den själv tillsammans med de fåtaliga andra bilderna jag har stående där på vinden, i det ena vindsrummet där, och inte vill bli av med, eller kanske, förresten, kanske Åsleik vill ha bilden? ja för att sen ge den i julklapp till Systemn? för varje år, i advent, får han en målning av mig som han ger till

Systemern i julklapp, och så får jag kött och fisk och annat av honom, ja och så ska vi inte glömma att han också plogar uppfarten åt mig om vintern, som Åsleik brukar säga, ja det också liksom, och när jag då berättar vad en sån målning säljs för i Bjørgvin, ja då säger Åsleik att det för honom är ofattbart att folk vill betala så mycket för en tavla, ja de som gör det måste iallafall ha rejält med pengar, säger han, och jag säger att jag kan förstå att han tycker det är mycket pengar, för det gör även jag, och Åsleik säger att då, när det är på det viset, så är det egentligen en bra affär han gör, och i så fall ger han Systemern en alltför dyr julklapp varje år, säger han och jag säger ja ja och så blir det tyst och så säger jag att det händer ju att jag sticker åt honom ett par sedlar för pinneköttet och saltköttet och torr fisken och veden, och för plogningen, och kanske en kasse med lite matvaror köpta i Bjørgvin när jag har varit där och handlat, säger jag, och han säger lite brydd att ja jag gör ju det, rätt ska vara rätt, säger han och jag tänker att det skulle jag inte ha sagt, för Åsleik vill inte ta emot pengar eller nånting annat, men när jag tycker att jag har så jag klarar mig, har nödtorften, och han är så gott som pank, ja då sticker jag liksom bara åt honom några sedlar i hast och i smyg och som om vi liksom inte märker det, och samma sak när

jag är i Bjørgvin och handlar, då köper jag också alltid med nåt till Åsleik, tänker jag, för även om jag tjänar smått med pengar, ja så tjänar han nästan ingenting i jämförelse med det jag tjänar, tänker jag och jag ser på travarna med färdiga målningar som står där med den hemmasnickrade blindramen utåt, och varje bild har titel, och den är målad med svart tjock oljefärg överst på blindramen, och målningen som står ytterst och som jag ser bort mot den heter Och vågorna slår sitt något, ja titlarna är viktiga för mig, de är som en del av själva bilden, och alltid målar jag dem med svart oljefärg överst på blindramen, och mina blindramar snickrar jag själv, det har jag alltid gjort och det kommer jag alltid att göra så länge jag målar, tänker jag och jag tänker att egentligen är det kanske för många bilder för en utställning, men jag tar allihop med och lämnar dem till Galleri Beyer och så får isåfall Beyer ställa några åt sidan där i sidorummet till själva galleriet, i Banken som han kallar rummet där han lagrar bilder som inte är utställda, tänker jag och så går jag och ser igen på bilden av de två strecken som korsar varann, bägge är tjockt målade, pastöst som man säger, och oljefärgen har sjunkit ihop lite grann, och så har det blivit en så märklig färg där de två strecken korsar varann, det är en vacker färg utan namn, alltså som det oftast

är, för det kan självklart inte finnas namn på alla de otaliga färger som finns, tänker jag och jag går några meter bort från bilden och jag blir stående och ser på den och så släcker jag ljuset och så står jag där och ser på bilden i mörkret, för ute är det mörkt, den här tiden av året är det mörkt, eller nästan mörkt, dygnet runt, tänker jag och jag ser på bilden och ögonen håller på att vänja sig vid mörkret och jag ser strecken, ser dem korsas, och jag ser att det finns mycket ljus i bilden, ja mycket osynligt ljus, så då, ja då är det väl en bra målning ändå, kanske, tänker jag och jag vill inte se längre på bilden, tänker jag och så blir jag stående och ser på bilden likafullt, och nu får jag ge mig med det, tänker jag och så ser jag bort mot det runda bordet där framför fönstret, intill det runda bordet står två stolar, och i den ena, den till vänster, där satt och sitter jag, och i den högra där satt alltid Ales, ja så länge hon levde, men hon dog alldeles för ung och det vill jag inte tänka på, och min syster Alida, hon dog också alldeles för ung och jag vill inte tänka på det, tänker jag och jag ser mig sitta där i min stol och se bort mot det stället som jag brukar se bort mot där ute i Sygnesjøen, mitt riktmärke, där toppen av tallen nedanför mitt hus ska befinna sig mitt i den mittersta glasrutan i det tvådelade fönstret, i den högra delen, för fönstret är uppdelat

i två, och bägge delarna kan öppnas, och vardera delen av fönstret är uppdelat i tre rutor, och det är mitt i den till höger som talltoppen ska befinna sig och jag skymtar tallen och där vid mitt siktmärke kan jag se vågorna där i mörkret och jag ser mig sitta där och se ut mot vågorna och jag ser mig gå mot min bil där den står parkerad framför Galleri Beyer, jag går i min långa svarta rock, och över axeln hänger den bruna axelväska av läder, och jag har just varit inne på Kaffistova, men idag hade jag ingen vidare aptit och så blev det som så ofta att jag inte beställde någon middagsmat, utan bara en pannbiffssmörgås med stekt lök, och nu är dagen långt liden och jag har handlat in allt det jag hade tänkt köpa i Bjørgvin, så nu är det på tiden att jag kör hem igen till Dylgja, det är en bra bit att köra, trots allt, tänker jag och jag sätter mig i bilen och lägger den bruna axelväska ifrån mig i passagerarsätet och jag får igång bilen och så kör jag ut ur Bjørgvin den vägen som Beyer en gång i tiden lärde mig att ta, ja för en dag lärde han mig hur jag skulle köra både in i och ut ur Bjørgvin, han lärde mig hur jag skulle köra in till Galleri Beyer på visst sätt och att köra ut från Galleri Beyer samma väg i motsatt riktning, tänker jag och jag kör ut ur Bjørgvin och jag faller in i den goda dåsigheten som bilkörningen kan ge och jag ser att jag nu

snart kör förbi hyreshuslängan där Asle bor, där i Skutevika, alldeles vid strandkanten ligger den och det finns en liten brygga framför den, tänker jag och jag ser Asle ligga där på soffan och han skakar, hela kroppen hans skakar och Asle tänker att kan inte den här skälvningen ge sig? och han tänker att han igår kväll bara la sig att sova på soffan, för han orkade inte resa på sig och klä av sig och gå och lägga sig i sin säng, och hunden, inte ens hunden, Brage, orkade han gå ut och rasta, så den han är nog rejält pissträngd nu, tänker han, och nu får han inte skaka så mycket, för hela han skakar, och inte bara händerna, tänker Asle och han tänker att nu måste han komma sig på benen och gå ut i köket och få i sig lite sprit så att skakningen ger sig, för igår kväll klädde han inte av sig och gick och la sig, nej han blev bara liggande på soffan och sov ruset av sig där, tänker han och nu ligger han där och ser rakt fram medan kroppen skakar och skakar, tänker han, och allt är, ja vad är det? ett tomrum? ett ingenting? ett avstånd? ja, ja kanske, ja ett avstånd kanske, tänker han, och nu måste han få i sig lite sprit så att den värsta skälvningen ger sig, tänker Asle och sen, sen ska han gå ut och då ska han gå i sjön ja, tänker Asle, det enda han önskar, det enda han vill, är att bli borta, försvinna, så som syster Alida försvann redan när hon var bara bar-

net, hon låg där bara död i sängen, System, tänker Asle och så som grannpojken försvann, han som hette Bård, han som ramlade i sjön från båten som far hans ägde och inte kunde simma och inte klarade att komma sig upp igen i båten och inte in igen till land, tänker Asle och han tänker att nu ska han ta tag i sig själv och komma på benen och så ska han gå ut i köket och hälla upp ett rejält glas sprit åt sig så att skakningen ger sig lite grann och så ska han gå runt i lägenheten och släcka ljus, i hela lägenheten ska han gå runt och se så att allt är i sin ordning och så ska han gå ut ur lägenheten, låsa dörren efter sig och så ska han gå ner till havet och så ska han gå i sjön och bara fortsätta med att gå utåt i vattnet, tänker Asle och han tänker tanken om och om igen, det är den enda tanke han klarar av att tänka, tanken på att han ska gå ut i havet, tänker han, och att han så ska försvinna i havet, i vågornas ingenting, tänker Asle och tanken går som runt och runt i hans huvud, tanken ger sig inte, fortsätter bara, för bara den tanken, den enda tanken, har en närvaro i sig, allt annat är tomt avstånd, tom närhet, nej ingenting är tomt, men det är ändå tomt där i sitt mörker och alla andra tankar som han försöker tänka klarar han inte av att tänka, de är för tunga, också tanken på att han ska lyfta ena armen känns för tung, och han

märker att han skakar, fast han inte rör på sig alls skakar hans kropp, och varför orkar han inte med tanken på att resa på sig? på att lyfta en hand? och varför är det enda han klarar av att tänka att han vill gå ut i havet? han vill dricka tillräckligt för att skakningen ska ge sig, därefter släcka ljuset i lägenheten, kanske städa lägenheten, om det är så att det behövs, för allt måste vara i ordning innan han går, tänker Asle och han tänker att han kanske borde ha skrivit nåt till Lillpojken, så vuxna karln han nu är, ja vuxen för längesen, han som nu bor där i Oslo, eller han kunde ha ringt till honom kanske? men varken han eller Lillpojken är mycket för att prata i telefon, tänker Asle, eller kanske ska han skriva ett brev till Liv? de var ju gifta i flera år, men det är så längesen de skildes att det inte längre är nåt ont blod dem emellan, för han kan liksom inte bara bli borta utan att ta farväl av nån, det känns fel, men den andra han var gift med, Siv, henne klarar han inte ens en gång att tänka på, hon tog bara med sig Pojkungen och Dottern och flyttade bort från honom, plötsligt var hon bara borta, ja han hade inte ens tänkt tanken att de skulle skiljas när hon sa till honom att nu var det nog och så tog hon med sig Pojkungen och Dottern och flyttade, hon hade redan hittat bostad till dem, sa hon och han förstod ingenting, tänker Asle och

så kom Pojkungen och Dottern till honom varannan helg under en tid, tänker han, men så fann sig Siv en ny man och hon tog med sig Pojkungen och Dottern och flyttade till Trøndelag nånstans, till den nye mannen hon hade funnit sig, hon tog barnen med sig och for och så var han ensam och så skrev Siv och krävde att han skulle betala det ena och det andra, och vad hon än begärde så betalade han, i den mån han hade pengar, tänker han, och varför tänka på det? tänker Asle, det är bara nåt som en gång var, för allt är nu iordningställt, allt har gjorts klart, alla målarsakerna ligger på sina rätta platser där på bordet, och bilderna står uppstaplade, med blindramarna utåt, penslarna ligger rengjorda bredvid varann och i tur och ordning efter storlek, och allihop har gjorts ordentligt rena med terpentin, och tuberna med oljefärg ligger också ordnade intill varann, allt efter hur mycket det finns kvar i varje tub, vartenda lock är ordentligt påskruvat igen, och staffliet står där tomt, allt är ihopplockat, allt är ordnat och klart och han bara ligger där och skakar och så tänker han ingenting, bara skakar, och så tänker han omigen att han ska resa på sig och gå och sen ska han låsa dörren efter sig och så ska han gå ut och han ska gå ner till havet och ut i sjön, gå utåt i havsvattnet, gå tills vågorna slår över honom och han försvin-

ner i havet, om igen och om igen tänker han det, annars är det ingenting, annars är det ingenting mörker, som då och då, i plötsliga glimtar, far som en ljusning igenom honom och ja, ja då fylls han av ett slags lycka och han tänker att nånstans finns det väl kanske ett tomt ingenting, ett tomt ljus, och tänk om allt kunde vara bara det? tänker han, vara ett tomt ljus, tänk om ett sånt ställe kunde finnas? i sin tomhet, i sin lysande tomhet? i sitt ingenting? tänker Asle och medan han tänker på ett sånt ställe, som givetvis inte är nåt ställe, tänker han, faller han in i ett slags sömn som inte är nån sömn, men en kroppslig rörelse där han är orörlig, i all sin skakning, ja fast han hela tiden skakar är allting tungt och där nånstans, i den stora tyngden, är så det otroligt lätta ljuset, ja som en tro, tänker Asle och jag ser honom ligga där i stora rummet, eller ateljén, eller vad det nu ska kallas, tänker jag, han ligger på en soffa och den står längsmed fönstren som vetter mot havet och intill soffan står ett soffbord och på det ligger ett par kvarlämnade skissblock och några blyertspennor, alltihop fint ordnat bredvid vartannat, det är hans rum, Asles rum, bara det, tänker jag, och allt i hans rum är välordnat, och mot den ena väggen står en stor duk med blindramen vänd utåt och med bilden in mot väggen och jag ser att Asle har målat Lysande mörker

i svart färg överst på blindramen, så det är alltså titeln på bilden, tänker jag och i en vrå står en rulle duk, i ett annat hörn står längder av trälistor att göra blindramar av, ser jag och jag ser Asle ligga där på soffan och kroppen hans skakar och han tänker att han måste få i sig lite sprit så att den här skakningen ger sig och han sätter sig upp och så sitter han där på soffan och han tänker att nu måste han i alla fall få sig ett bloss, men han skakar så att han inte ens klarar av att rulla sig en cigarett, så han får ta sig en cigarett från cigarettpaketet som ligger på soffbordet och han får ut en cigarett ur paketet och han får den in i munnen och han får fram tändsticksasken ur byxfickan och han tänder en tändsticka och han lyckas på ett eller annat sätt få eld på cigaretten och han drar i sig några goda bloss och han tänker att han inte ska ta cigaretten ut ur munnen, askan får bara ramla av, och nu måste han i alla fall snart få i sig ett glas sprit, tänker Asle och han skakar och skakar och han lyckas stoppa tändsticksasken tillbaka ner i byxfickan och han böjer sig fram över askkoppen som står på soffbordet och han spottar cigaretten ner i askkoppen och jag kör norrut och jag tänker att jag skulle ha stannat och tittat in till Asle, jag skulle inte bara ha kört förbi hans bostad, där i Skutevika, men om han verkligen vill det kan jag inte

hindra honom att gå till havet, och från att gå i sjön, om han det vill så kan han göra det, tänker jag och jag kör norrut och jag ser mig stå och se på bilden med de två strecken som korsar varann, och jag ser mig gå ut i köket i mitt gamla hus, för det är ett gammalt hus och ett gammalt kök, och jag ser att allt där står på sin plats och köksbänken och köksbordet är avtorkade, ser jag, allt är rent och snyggt, som det ska vara, och jag ser mig gå in i badrummet, slå på ljuset och där också är allt städad och fint, handfatet är rent, toalettstolen är ren och jag ser mig ställa mig framför spegeln och jag ser mitt gråa tunna hår, den grå skäggstubben, och jag drar handen genom håret och så tar jag bort den svarta gummisnodden som håller håret samlat bak i nacken och så faller håret långt och tunt och grått ner över mina axlar, ner på mitt bröst, och så drar jag fingrarna genom håret, drar håret bakom öronen och så tar jag den svarta gummisnodden och samlar håret bak i nacken med den och så går jag ut i farstun och jag ser den svarta rocken min hänga där, hur många år har jag inte haft den, tänker jag, så ingen kan beskylla mig för att köpa mig nya kläder i oträngt mål, tänker jag och jag ser många halsdukar hänga på en knagg och jag tänker att jag har många halsdukar, för Ales gav mig ofta en halsduk i julklapp eller i födelsedagspresent,

eftersom det var det jag önskade mig, hon frågade vad jag ville ha i present och jag sa oftast att jag önskade mig en halsduk och så fick jag det, tänker jag och jag går in igen i stora rummet, eller ateljén, eller vad jag nu ska kalla det, det är väl strängt taget båda delar, men jag kallar det för stora rummet och jag ser den bruna axelväska av läder hänga där på knaggen över bilderna jag har ställt undan, de jag inte är helt nöjd med, de som står mellan dörren till kammarn och dörren till farstun, och när jag går ut har jag alltid den bruna axelväska på mig och i den har jag skissblock och blyertspenna, tänker jag och jag ser att axelväska ligger på sin plats på passagerarsätet och jag kör norrut och jag tänker att jag gläder mig åt att komma hem till det gamla goda huset mitt där i Dylgja och jag ser mig stå och se bort mot det runda bordet som står vid fönstret och på de två tomma stolarna som står vid bordet, och över den ena stolsryggen hänger det en svart sammetskavaj, ja den som jag har på mig nu, och där, på stolen närmast soffbänken, där brukade jag alltid sitta, och så satt Ales i stolen bredvid, det var hennes stol, tänker jag och jag ser mig återigen stå och se bort mot bilden med de två strecken som korsar varann, jag tycker inte om att se på bilden, men jag måste liksom göra det, tänker jag och jag kör vidare norrut i mörkret och jag ser

Asle sitta där på soffan och han ser bort mot nånting och han ser inte på nånting, och han skälver, darrar, hela tiden skälver han, och han är klädd exakt som jag är klädd, svarta byxor och tröja, och över ryggen på stolen som står vid soffbordet hänger en svart sammetskavaj precis lik den jag nu har på mig och som brukar hänga över stolen vid det runda bordet, och hans hår är grått, och det är precis som mitt ihopsamlat med en svart gumminodd i nacken, och så hans grå skäggstubb, och även jag har grå skäggstubb som jag trimmar ungefär en gång i veckan, tänker jag och jag ser Asle sitta där i soffan, och han skälver hela han, och han lyfter upp en hand lite grann framför sig, och lite åt sidan, och handen skakar och han tänker att det nu av nån anledning känns lättare och bättre och han tänker att han borde äta lite, men han skakar så mycket, så han måste först komma upp på fötter och så få sig nåt att dricka, tänker han där han sitter på soffan och jag tänker att jag kan inte låta Asle vara ensam och ha det på det viset, jag skulle inte bara ha kört förbi hans hus där i Skutevika, för det händer ju att jag tittar in till honom, och han behöver mig nu, tänker jag, men jag har redan kört långt förbi huslängorna där Asle bor, och jag skulle inte ha gjort det, och kanske ska jag vända och köra tillbaka? men jag är så trött,

tänker jag och jag kör norrut och på slänten upp från vägbanan kan jag skymta ett gammalt brunt hus som står och är fallfärdigt, och jag ser att ett par takpannor är borta, och det var där Ales och jag bodde en gång i tiden, tänker jag, och det känns som om det är så länge sen, ja som om det var i ett annat liv, tänker jag och jag kör förbi huset och när jag har kört en bit längre ser jag utfarten och jag svänger in där och jag stannar bilen och så blir jag sittande, jag bara sitter där i bilen, och jag tänker inte, gör ingenting, jag sitter där bara och så tänker jag att varför i all världen stannade jag bilen på den här utfarten? för jag har då aldrig stannat där förut, trots alla gånger jag har kört förbi den, nej nu måste jag komma mig hemåt, jag skulle ha besökt Asle men nu är det för sent, tänker jag och så blir jag sittande i bilen och jag tänker att jag kanske ska be en bön och så tänker jag på dem som kallar sig kristna och som anser, eller i alla fall ansåg, att det är nödvändigt för ett barns frälsning att det blir döpt, och samtidigt anser att Gud är allsmäktig, och varför är då det nödvändigt för frälsningen? kan inte Gud göra som han vill? för om han är allsmäktig är det väl hans vilja att det ska vara på det viset att nån ska bli döpt, andra inte? nej den dårskapen det är att tro att dop är nödvändigt för frälsningen, nej den är i största laget, tänker jag

och jag märker att jag blir ljusare till sinnes av den tanken, av tanken på den dårskap vissa kristna hänger sig åt om att dopet är nödvändigt för frälsningen, vad det nu än må vara, så dum är den tanken, så uppenbart dum att den inte ens är skrattretande, för uppenbar dårskap är inget att skratta åt, heller inte dårskapen hos dem som kallar sig kristna, dårskapen hos många av dem, inte hos alla, givetvis, tänker jag och jag tänker att de som tänker på det viset inte kan ha höga tankar om Gud, och jag tänker på Jesus, på hur förtjust han var i barn, på att han sa att barnen är av Guds rike, att de hör Guds rike till, och det är vackert och sant tänkt, tänker jag, så varför ska de göra det genom att bli döpta? de som redan hör Guds rike till? tänker jag och jag tänker att dopet, barndopet, det är utmärkt och bra det, men det är till för människorna, inte för Gud, för människorna är det eller kan det vara viktigt, eller kanske snarare för kyrkan, ja mest för kyrkan, men för Gud är det inte det, för de, barnen, är redan delaktiga i Guds rike, och man måste bli som dem, som små barn, för att komma in i Guds rike, som skrivet står, tänker jag och jag tänker att nej nu får jag ge mig, för jag tänker själv som en dåre och så tänker jag på andras dårskap samtidigt som det aldrig finns någon klarhet i mina egna tankar, de hänger inte

ihop, för man behöver naturligtvis inte döpas med vatten för att bli döpt, man kan också döpas i sig själv, genom anden som man har i sig, genom anden som man är och har, anden man har fått genom att vara född till människa, tänker jag, och de allra flesta människor, både de som har levt tidigare och de som nu lever, är bara döpta i sig själva, inte med vatten i nån kyrka, inte av nån präst, de är döpta genom anden som de har fått och har i sig, och kanske genom sitt samband med andra människor, ett samband som ligger i att ha mening, som finns i den ande som är inneboende i mening, ja som språket har i sig, tänker jag och jag tänker att en del människor är döpta, som barn eller som vuxna, ja en del har renats genom vatten, av välsignat vatten, tänker jag, och det är utmärkt och bra i sig självt det, men heller inte mer, och den enskildes dop, varje enskilt dop, är, det tänker jag, ett dop för alla, för människorna, för alla människor hänger samman, de levande, de döda, de som ännu inte är födda, och det som en människa gör kan på sätt och vis inte skiljas från det som en annan människa gör, tänker jag, ja så som Kristus levde, dog och uppstod igen och var ett med Gud, som den enskilda människa han var, ja så blir också alla människor, i och med att de är människor i Kristus, antingen de vill eller inte, knutna till Gud

i och genom Jesus Kristus, genom Människosonen, antingen de nu vet det eller inte, vare sig de tror på det eller inte så är det så det är, för sannerligen, tänker jag, vet också kristendomen nånting, och jag har då faktiskt och minsann konverterat till Den katolska kyrkan, vilket jag nog aldrig hade gjort om det inte hade varit för Ales, eftersom jag inte ens i synen på barndopet är överens med Den katolska kyrkan, men jag har aldrig ångrat att jag konverterade, tänker jag, för den katolska tron har gett mycket och jag ser ju på mig själv som kristen, ja lite på samma sätt som jag ser på mig själv som kommunist eller i alla fall som socialist, och jag ber rosenkransen på mitt vis varenda dag, ja jag ber flera gånger om dagen, och så ofta det låter sig göra går jag i mässa, för också den, ja mässan, har sin sanning, så som dopet också har sin sanning, ja även dopet har del i sanningen, även det kan leda fram, ja till, ja föra fram till Gud, tänker jag, inför Gud i alla fall så som jag kan tänka mig honom, men det gör också de andra sätten att tänka och att tro i sanning, allt som i allvar vänder sig mot Gud, vare sig man använder ordet Gud eller kanske är så klok, eller så blyg, visavi den okända gudomen att man inte gör det, allt leder mot Gud, så sett på det viset är alla religioner en, tänker jag, och sett på det viset sammanfaller också religion och konst,

också för att både Bibeln och liturgin är fiktion och poesi och bild, ja är litteratur och teater och bildkonst, och har sin sanning som det, för givetvis har också konsten sin sanning, tänker jag, men nu får jag inte sitta så här och tänka mig bort, tänka oklara tankar, tänker jag, nu får jag köra vidare norrut och komma mig hem igen till mitt hus på Dylgja, till det gamla goda huset mitt, och nu får jag inte sitta i min bil och börja småfrysa, nu får jag starta motorn och så får jag köra till Dylgja, för jag tycker om att köra bil, det ger mig en sorts ro, jag kommer in i en sorts dåsigheit, ja det inger mig rentav ett slags glädje, och tanken på att komma hem igen till Dylgja och till det gamla goda huset mitt inger mig också glädje, tänker jag, och även om jag nu alltid kommer hem till ett tomt hus, nu efter att Ales dog, nej det är inte sant, för även om det är längesen Ales dog så finns hon fortfarande där i huset, tänker jag och jag tänker att jag borde ha skaffat mig en hund, för jag har alltid tyckt om hundar, och katter också, men jag vill hellre ha en hund, för det kan bli mera av vänskap med en hund, tänker jag och det har jag tänkt så ofta, men det har aldrig blivit av att jag har skaffat mig hund, jag vet inte riktigt varför, kanske är det för att jag ändå helst vill vara ensam tillsammans med Ales? för trots att hon är död så finns hon där ändå, tän-

ker jag, eller kanske ska jag nu göra allvar av det och få mig en hund? tänker jag, men Asle han har hund, ja han har haft hund i alla år, tänker jag och så tänker jag att jag inte bara skulle ha kört förbi bostadsområdet där Asle bor, så som han nu har det kan han inte få vara ensam, så tung som han nu är, så nertyngd av sin egen sten, av en darrande sten, av en sten som håller på att tynga honom ner i jorden, tänker jag, så jag måste vända och köra tillbaka till Bjørgvin, tänker jag, och så måste jag gå och hälsa på hos Asle, tänker jag, för jag måste hjälpa till med att dra honom bort från sig själv, tänker jag och jag ser Asle sitta där i soffan och han skakar och skakar, och jag borde ha kört tillbaka, han behöver mig nu, men jag är trött och jag vill så gärna komma mig hem, bara köra vidare norrut, komma mig hem, för jag har varit i Bjørgvin och köpt målarduk hos Konsthandlaren och trälister till blindramar det har jag köpt på Trävarulagret, och så har jag handlat en massa matvaror, och nu vill jag genast köra hem till Dylgja, tänker jag, och egentligen hade jag tänkt stanna kvar i Bjørgvin och gått i kvällsmässan i Sankt Paulskyrkan, men jag var för trött, så jag får kanske hellre köra tillbaka till Bjørgvin nu kommande söndag för att gå i morgonmässan, det är längesen jag nu senast var i mässa så det hade gjort gott att få gå till altars

igen, och då kan jag också besöka Asle, tänker jag och jag ser honom sitta där i soffan och han skakar och skakar, men ska han inte snart gå ut och rasta hunden? tänker jag och jag ser Brage ligga där vid tamburdörren och vänta på att bli rastad och jag ser honom resa sig och tassa bort till soffan och så hoppar han upp i soffan och lägger sig i Asles knä och så ligger han där bara och hunden skälver också och Asle orkar inte röra på sig, inte ens lyfta sin hand orkar han, och inte att säga ett ord, bara att säga ett ord känns som en kraftansträngning, det är som om han måste tvinga sig till det, tänker han, men nu, ja nu går av nån anledning inte hans tankar längre i så fastlåsta banor, nu går de inte lika mycket runt och runt i samma cirkel, inte nu, för när hunden kom och la sig i knät på honom började hans tankar röra på sig, tänker han

Fina Brage, säger Asle

Du fina fina Brage, säger han

och Asle stryker med sin skälvande hand över pälsen på Brage och luggar honom i pälsen och Asle tänker att hur har han väl kunnat tänka att han skulle gå i sjön, för vem skulle då ha tagit hand om hunden? att han verkligen kan tänka sig att överge hunden, tänker Asle, och nu skakar han mindre, men fortfarande skakar han, hans kropp darrar, tänker jag och nej jag vill inte tänka mer på

Asle, jag vill inte se honom framför mig längre, hans långa gråa hår, den grå skäggstubben, jag vill inte tänka mer på honom, det leder ingenstans att tänka mer på honom, för han är bara en av många likadana, han är ensam, han är en av många som är ensamma, han är bara en av många konstnärer, en av många målare, han är bara en av många målare som nästan ingen känner till, ungefär den närmsta familjen och några bekanta från studieåren, och i övrigt ett par kollegor, han är inte vare sig mer eller mindre än nån annan målade konstnär, han är en av tusentals, nej jag vill inte tänka mer på honom, tänker jag och så tänker jag återigen att jag borde ha tittat upp till honom, ensam som han är, förkommen som han är, jag borde ha tittat till honom och frågat om vi inte skulle gå och ta ett glas ihop, ja han kunde ha tagit sig ett glas öl med ett glas brännvin till och jag en kopp kaffe med mjölk, eftersom jag inte längre dricker öl, vin eller sprit, eftersom jag har blivit avhållsman, det var det jag borde ha gjort, för om Asle fick sig nåt att dricka skulle det ha lättat för honom, då hade han slutat skaka, han hade blivit lugn igen, finge han sig bara nåt att dricka lättade nog tyngden i honom, stenen blev lättare, ja hans sten hade kanske då flyttat lite på sig så att lite ljus och luft fick komma till, så jag borde ha tagit honom med mig nånstans där det

finns andra människor, där andra får sig nåt att dricka, där andra får sällskap och själen tröst, det var det jag borde ha gjort, och jag skulle inte bara ha kört förbi hans hus utan ha stannat, tagit honom med mig, ja ut i livet, så att han kvicknade till, men jag körde bara vidare norrut, som om jag ingen omsorg hade för honom, som om jag fortast möjligt ville komma mig bort från honom, för jag klarade inte av det, jag klarade inte av att se Asle ligga där, tänker jag och så körde jag bara förbi huslängorna där hans lägenhet finns, där i Skutevika, som om Asle blev för tung, som om hans smärta eller lidande, kanske det ordet är bättre, fick mig att vilja köra iväg, inte för att jag inte ville vara tillsammans med honom, men därför att, nej jag vet inte, men jag ville bort, och kanske tänkte jag att jag på sätt och vis kunde dra hans smärta med mig, dra den efter mig, att jag kunde dra lidandet bort från honom om jag körde vidare? eller i alla fall tänker jag det nu som en ursäkt för att jag inte stannade och tittade upp till honom, utan bara körde vidare, för varför besökte jag honom inte? för att jag var feg? inte klarade av att dela hans smärta med honom? dela hans lidande, men vad menar jag med att tänka så? för det där är ju bara ett talesätt, dela smärta, dela lidande, det är talesätt, som om det gick att dela smärta, dela lidande, tän-

ker jag och jag ser mig sitta där i bilen och jag ser ut mot lekplatsen där nedanför utfarten, och det är inga barn där, men där, ja där i gungan sitter en ung kvinna med långt mörkt hår, och på en bänk intill gungställningen sitter en ung man, han har brunt halvlångt hår, han sitter där i svart rock, och han har en halsduk på sig, och det är sen eftermiddag eller tidig kväll och han sitter där och ser bort mot henne som sitter i gungan, och över axeln har han hängande en brun axelväska av läder, och hon ser rakt framför sig, det är höst, en del löv har redan börjat skifta färg, detta är den bästa och den vackraste årstiden, tänker jag och allra vackrast är det kanske när det kvällas, när ljuset håller på att försvinna, när lite mörker har lagts in i ljuset, men det fortfarande är så ljust att jag lätt kan se att en del löv har mist sin gröna färg, tänker jag, detta är min årstid, det har det alltid varit, så länge jag kan minnas har jag tyckt mest om hösten, tänker jag och jag ser bort mot den unge mannen där han sitter orörlig på bänken och ser framför sig, som om han inte ser på nånting alls, och jag ser bort mot den unga kvinnan, som sitter där i gungan, och hon ser också framför sig, som på ingenting, och varför är de så helt orörliga? varför rör de inte på sig? tänker jag, han sitter där på bänken, hon sitter i gungan, de bara sitter där, och varför sitter de där bara?